

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Selisele

Mitä pitemmälle Oslon MM-hiihdot ovat edenneet, sitä nolommaksi on olo käynyt. Ei siksi, että Suomi olisi pärjännyt niin huonosti, vaan siksi, että olemme pärjänneet niin hyvin, eikä edes kunnollista selitystä näytä löytyvän. Suomeen on tullut useita mitaleita, jopa kultaa miesten hiihdosta, vaikka me kaikki tiesimme etukäteen, että Holmenkollenilta on odotettavissa kaikkien aikojen surkein suomalaismenestys. Koko joukkuettamme lyötiin, pilkattiin ja kiusattiin etukäteen kuin demareita konsanaan. Jos joku pääsisi pistesijalle, sekin olisi jo yllätys ja luultavasti dopingin tulosta. Kun nyt on käynyt toisin päin, eikä edes dopingista ole ollut tietoaakaan, on pakko hävetä. Anteeksi, rakkaat urheilijat, että olemme teitä joskus epäilleet. Emme tee sitä enää. Kannustamme ainoastaan ja myönnämme lisää budjettivaroja.

Siltä varalta, ettei tämäkään anteeksipyytely riitä, on aihetta myös itseruoskintaan. Ei tässä ole itsekään ole onnistuttu läheskään kaikissa pyrinöissä, vaikka odotukset ovat olleet korkealla. Ajatellaanpa vaikka jokaviikkoista lottoarvontaa. Minullakin on jo vuosikaudet ollut vetämässä pari riviä, jotka on viimeisen päälle harkittu ja trimmattu syntymäpäivien ja sosiaalitunnusten perusteella. Joka lauantai sekä itse että perikuntani olemme varmoja, että nyt sieltä tulee jättipotti. Toisin on käynyt: neljä oikein taitaa olla paras tulos kautta aikojen, ehkä kympin voitto, jos sitäkään.

Kylläpä harmittaisi, jos tällaisen uran keskellä joutuisi vielä kokemaan samanlaista kohtelua kuin huippu-urheilijat. Siis että joka lauantai-ilta lottoarvonnan jälkeen olisi lauma toimittajia työntämässä mikrofonia suuhun ja kyselemässä säälivällä äänellä, että mitenäs tässä nyt näin kävi. Ehkä niille jaksaisi muutaman viikon selittää, että numeroiden sijoittelu kupongille ei nyt sattunut ihan kohdalleen ja että muilla oli parempia numeroita ja että parhaani yritin, mutta ei vain tällä kerralla natsannut, vaikka ihan kiva harraste tämä lottoaminen on ja ilmatkin näyttävät olevan paranemaan päin. Mutta kun tätä jahkausta olisi jatkunut viikosta toiseen muutaman vuoden ajan, ja homma olisi vain yltynyt aina jättipottien aikana, olisinkohan jaksanut pysytellä yhtä rauhallisena kuin Janne Ahonen epäonnistuneen mäkihyppäyksen jälkeen? Tuskin. Olisi saattanut hyvinkin tehdä mieli vetäistä muutamaa toimittajaa turpaan ja sen jälkeen pää täyteen. Tietäähän sen, mitä siitäkin olisi seurannut. Lottoura olisi loppunut siihen ja luultavasti olisi viety piipaa-autolla joko karuun tai pehmeään selliin.

Kaiken tämän empaattisen ajattelutyön lopputuloksena ei voi olla mikään muu kuin lupaus, että en enää koskaan, en ilmoisna ikinä, lakkaa luottamasta suomalaisten talviurheilijoiden menestykseen, vaikka mikä tulisi. Jos ajatus lähtee harhailemaan vähänkin siihen suuntaan, nipistän itseäni ja muistutan mieleeni, minkälaisia ovat olleet omat lottotulokseni valtavista toiveista huolimatta.

